

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **A. A. A.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Smetanova 814/14, Olomouc, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2020, čj. KRPM-117224-28/ČJ-2020-140022-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 21. 12. 2020, čj. 72 A 51/2020-26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 27. 10. 2020 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalovaná následně v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), za účelem jeho správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci. Namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění, tj. možnosti vyhoštění žalobce, protože ignorovala, že žalobci může v Maroku hrozit nebezpečí z důvodu jeho inklinace ke křesťanské víře. Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, namítl, že se žalovaná měla zabývat možnými překážkami předání stěžovatele do Maroka související s jeho křesťanskou vírou. Měla se doptávat stěžovatele a zjistit veškeré potřebné skutečnosti týkající se nebezpečí návratu do země jeho původu. Za tím účelem si měla vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, což neučinila. Krajský soud toto pochybení nenapravil a nesprávně jen poukázal na to, že hrozící nebezpečí stěžovatel netvrdil a ani tomu žádné okolnosti nenasvědčovaly. Žalovaná ani soud tedy uvedenou otázku neposoudily správně. Navrhl rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušit.

[5] Žalovaná uvedla, že na svém rozhodnutí trvá, a má za to, že při zajištění stěžovatele dostatečně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, a dostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy. V případě stěžovatele neexistovaly žádné překážky, které by bránily realizaci jeho správního vyhoštění do Maroka. Nehrozila mu ani žádná vážná újma v případě jeho návratu do Maroka. Na tom nic nemění skutečnost, že z důvodu nedostatečné komunikace ze strany Velvyslanectví Maroka se v tomto konkrétním případu nepodařilo ověřit totožnost stěžovatele a zajistit mu vydání náhradního cestovního dokladu, pročež byl dne 20. 1. 2021 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Spornou otázkou je, zda žalovaná a následně krajský soud dostatečně posoudily možnost realizovatelnosti správního vyhoštění.

[8] Úvaha o tom, zda je správní vyhoštění vůbec možné realizovat (tj. zda je jeho výkon alespoň potenciálně možný), je nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z toho ovšem nelze dovozovat, že by v každém rozhodnutí o zajištění bylo nutné posuzovat veškeré hypotetické překážky správního vyhoštění, ani to, že by možnost výkonu správního vyhoštění musela být postavena najisto. Smyslem řízení o zajištění proto není konečné posouzení otázky, zda má být rozhodnuto o správním vyhoštění cizince, ale vytvoření podmínek pro to, aby hlavní účel mohl být realizován a nebyl již předem znemožněn.

Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), který vydává policie v určité časové tísni. To s sebou nese z podstaty věci jisté zestručnění odůvodnění tohoto rozhodnutí. Na druhou stranu i přes tuto časovou tíseň je nutné trvat na tom, aby rozhodnutí o zajištění nebylo svévolné a obsahovalo konkrétní skutečnosti odůvodňující zajištění cizince. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění v případech, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění vyšly najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu čj. 7 As 79/2010-150, či z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, čj. 10 Azs 41/2021-29, bod 7).

[9] Žalovaná se v nyní projednávané věci existencí možných překážek zabývala na str. 5 svého rozhodnutí. Uvedla, že z její praxe jí je známo, že v případě stěžovatele existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho správního vyhoštění, neboť v daném případě neexistují a ani jinak nevyšly najevo překážky, jež by tomu bránily. Ani sám stěžovatel nic takového před vydáním napadeného rozhodnutí netvrdil, a to ani v odpovědi na přímé dotazy žalované ohledně obav z postihu, existence jiných překážek či důvodů bránících návratu, problémů se státními orgány či soukromými subjekty nebo hrozby mučení, trestu smrti, nelidského či ponižujícího zacházení nebo jiného vážného nebezpečí. Krajský soud se se závěry žalované ztotožnil a zopakoval, že stěžovatel nenamítal žádné skutečnosti ani obavy v souvislosti se svou vírou a pronásledováním ve své vlasti, ani obavy jiného charakteru. Dle Nejvyššího správního soudu žalovaná stěžovateli v rámci výslechu kladla relevantní otázky a dostatečně zjišťovala potřebné skutečnosti týkající se nebezpečí návratu do země jeho původu, avšak stěžovatel na tyto otázky neuvedl nic, co by mělo nasvědčovat hrozícímu nebezpečí pro případ návratu do země původu. Tato námitka proto není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud k tomu rovněž poznamenává, že stěžovatel svoji křesťanskou víru jako důvod pronásledování v zemi původu výslovně uvedl až v kasační stížnosti. Při výslechu před vydáním rozhodnutí o zajištění neuvedl, že by vyznával křesťanství, a proto mu v zemi původu může hrozit nebezpečí či pronásledování. Uvedl pouze to, že chtěl jet tam, kde budou uznávat křesťanství. Pronásledováním z důvodu svojí křesťanské víry neargumentoval ani v žalobě, zmínil se toliko o své inklinaci ke křesťanství, což není totéž. Krajský soud tedy k žalobním tvrzením v bodech 30 a 31 svého rozsudku přiléhavě poukázal na skutečnost, že z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že vycestoval z Maroka v důsledku hrozby nebezpečí či pronásledování kvůli víře, neboť žádné problémy ve své vlasti týkající se jeho osoby nezmínil, a to ani v souvislosti s náboženstvím. Naopak, jeho výpověď dle krajského soudu svědčí spíše o ekonomické migraci, neboť uvedl, že chtěl žít v zemi, kde se bude mít lépe, hlavně po finanční stránce. Krajský soud dále uvedl, že Maroko je uvedeno na seznamu bezpečných zemí podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.

[11] Dle Nejvyššího správního soudu tedy stěžovatel v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem neuvedl žádné hájitelné tvrzení o tom, že by mu v Maroku hrozilo nějaké konkrétní nebezpečí. Na základě pouze obecného tvrzení stěžovatele o nedobré situaci křesťanů v Maroku nelze předpokládat, že by žalovaná shledala existenci

důvodů znemožňujících realizaci správního vyhoštění za předpokladu, že pochází stěžovatel z bezpečné země (obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 Azs 84/2021-23, bod 18).

[12] S ohledem na uvedené je zřejmé, že se žalovaná i krajský soud dostatečně zabývaly možností splnění účelu zajištění (existencí možných překážek). Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[13] Stěžovatel dále namítal, že si žalovaná neopatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Touto námitkou však nikterak nereaguje na argumentaci krajského soudu k této otázce, neboť neuvádí, z jakých důvodů jsou nesprávné závěry, které krajský soud k této otázce v napadeném rozsudku uvedl. Námitku tak nelze projednat, protože nesměřuje proti rozhodovacím důvodům, a je tak nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2021, čj. 8 As 124/2019-46, body 67 a 68).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[16] Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 12. 2020, čj. 72 A 51/2020-14, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 6. 1. 2021 (včetně jejího doplnění ze dne 18. 2. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. září 2021

Petr Mikeš
předseda senátu